

„Овако је то било“, Бранко Стевановић Необично обичне приче

Једна од најнеобичнијих књига коју сам до сада прочитала је књига Бранка Стевановића „Овако је то било“.

Књига има 28 прича или боље речено причаца, пошто неке од њих имају само пар редова. На први поглед ништа их не повезује, али ипак све имају нешто заједничко, говоре о детињству и скоро све су врло духовите. Сетимо се оне где је главна јунакиња управо сама прича која се још пре свог настанка посвађала са писцем (тај део ме је баш забавио и подсетио на предивну књигу Дејана Алексића „Кога се тиче како живе приче“), затим се ређају смешни детаљи: писац се рецимо чуди неком свом „глупом наслову“ или нам се поверава како је први пут бежао од куће са три и по године, али је огладнео, па није далеко одмакао, те „од тада бежи у себи“. Занимљива је прича о причи коју заправо писац не дозвољава читаоцу да чита, плаши га богињама и другим заразним болестима, прети да ће му порастати бркови и реп ако се само приближи његовој причи. У складу са необичним причама су и њихови јунаци. Један се зове Клокобућкозглавкоздравкобрчковић, а други врло једноставно: Досада. Ипак, у овој збирци има и оних обичних лепих и топлих прича, као што је прича „Случај теткице Софије“ која говори о нежној жени која је много волела децу и животиње. Највише од свих ми се свидела прича „Слово о речима“, у њој писац тврди да би могао живети и без гласа, али без речи никако јер су му оне као кисеоник потребне и представљају његов алат и играчке, заправо цело његово богатство. Писац ту показује како се може играти речима и како може бити врло забавно када од њих правимо палиндроме и анаграме. (Ових дана покушавам да и сама направим неке).

Морам признати да у овој збирци има и пар прича које нисам сасвим разумела, али и из тог разлога знам да ћу се овој књизи опет вратити.